

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ i REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 26, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre: Espanya, 8 rals Cuba y Puerto-Rico, 16 rals Estranger, 18 rals.

TERCETTO.

—¿Cómo se reparan tantos desastres, cómo se arranca tanta zizaña, cómo se destruye el virus de inmoralidad inculcado por el ligamento en la sangre española?
 —Eso se remedia con mucho jesuita y mucho mozo de la Escuadra.

J. Mañé y Flaquer. (Diari de 'n'Brusi del diumenje)

A BENEFICI NOSTRE.

o's tracta de una fusió sino de una coalició. Per fondres se necessita foc...

Los elements de la coalició no tenen encare 'ls mateixos principis: per aixó fora necessari que seguessin a la mateixa taula...

Primera: Tots nosaltres, inclús jo, inventor de la partida de la porra y mestre de 'n Romero Robledo, volém la sinceritat en la práctica del sistema representatiu...

Segona: Tots nosaltres volém la llibertat y l'ordre, qu' es lo que diuhen tots los governs. Y no 'ns demanin més informes perque no hém tingut temps de conjumarlos.

Tercera: Tots nosaltres som enemichs del actual ministeri que está enganxat com l'eura a l'arbre de la monarquia xuclantli la sàvia...

Aquestes tres declaracions s' enclouhen en una sola paraula: GANA.

Y ab quin salero s' explicava 'l capítol dels constitucionals!

Mirava al seu alrededor y l' hi queya la baba. Veya capitans generals, generals y brigadiers...

Contemplava als oradors y 'ls periodistas més distingits; y semblava que digués: —Ja 'u veuhen; tenim fets y podem tenir llengua.

Fins se mirava ab cara amorosa al héroe de Sagunto y exclamava: —Contempléu: aquí está l'autor de la Restauració.

Sí, efectivament, allá estava l' home; allá estava 'l general que a últims de Desembre del any 1874 va revolcar al govern de que 'n Sagasta formava part.

Si no 's tractés de uns personatjes tant elevats, exclamaria: ¡Ah, gitanos!

Pero no: la cosa s' ha de pendre en serio. Contemplin de primer al general Martinez Campos que té 'l cor de cera que tot sovint se l' hi estova, mirinse 'l aixecantse ab los brassos oberts...

—Con Va. y siempre con Va., va dirli. Aixó va apendre 'u a Cuba, fumant cajetillas de aquellas de Para Va.

Encare no fá un any que abressava a n' en Cánovas del mateix modo. Y en Cánovas va tornari l' abressada y ab una mica més l' escanya.

Avuy abressa a n' en Sagasta. ¿Qué successira d' aquí un any?

Mirin la caricatura de l' última plana, y recórdise 'n bé, per veure si serén profetas.

Una de las cosas que més me preocupan al veure certas personas que hi ha dintre de la coalició, es saber la conducta que seguirán, alguns, periódichs.

Y en Maspons abressantse ab en Ferratjes, ¿qué 'ls ne sembla?

Y en Turull, l' insigne diputat de Sabadell, l' amich íntim de 'n Romero Robledo, girantli l' escuena encare no sent furto de difunt, ¿no es un exemple de constancia en l' amistat y en las ideas?

No, deixémlos corre, que ab reforsos aixís, la llibertat está assegurada.

Visquém y vejém. La funció ha comensat, y té interés, encare que se sembla a un' altra.

Y aixó 'm recorda un quento. Passejava un senyor pèl pati de un manicomi y anava contant fent los passos menuts las rejolas.

—Senyor, senyor, vaji alerta, miri que aixís, vaig comensar jo.

La funció de avuy se sembla a la antiga formació de l' unió liberal. Aixís mateix va comensar ella.

Res: que aquella funció va ser a benefici del públich, y jo no dúpte que aquesta será a benefici nostre.

P. K.

LO REMEY DE LA LLIBERTAT.

ELS fets que han ocurregut se n' ocupa 'l jutje y per lo tant no hém de relatarlos.

Si 'l capital abusa, demanant més horas de treball y rebaixant lo preu de la má d' obra més de lo que s' acostuma en los altres establiments, falta a sa missió y romp la necessaria armonía.

Si 'l treball abusa també, demanant exigencias que no poden avenirse ab l' estat de la producció; si un dia 's que fan una huelga tractan de imposarse, impeding que vajin a treballar los que tenen ganas de ferho y llibertat de anarhi...

Si 'l capital y 'l treball se tractan com enemichs y 's fan la guerra, succeheix com en totas las guerras: hi ha sanch y desgracias, algun amor propi satisfet y cap benefici positiu.

Lo capital s' ha de considerar qu' es fill del treball, y per lo mateix está obligat a recordarse del seu origen, y favorir al treballador, fent de manera que aquest puga satisfacer totas sas necessitats físicas, morals é intelectuales.

Lo treball, en las condicions socials presents, sense capital seria estéril; y per lo mateix anar a destruir l' obra del capital, anar a incendiar una fabrica es una especie de suícid.

Además, un acte semblant acusa un estat de barbarie impropri del nostre sigle.

Algú de mos lectors dirá: —Tot aixó está molt bé; pero ¿ahont es aquesta armonía? ¿Cóm ha de lograrse?

Molt senzillament. Hi ha governs reaccionaris que no reconeixen cap dret al treballador: per ells tota associació obrera es facciosa, tota tentativa per millorar las condicions del treball es revolucionaria y perillosa.

En cambi hi ha governs liberals que reconeixen y respectan lo dret del treballador.

Aquests governs no poden dir: «Lo treballador guanyará tant de jornal y treballará tantas ó quantas horas.» Aixó fora una tiranía, y además cada terra fá sa guerra, y cada industria té las sévas exigencias.

Pero un govern liberal pot dir: «S' estableixen los jurats mixtos de fabricants y treballadors. Aquests jurats regularán las condicions del treball: de comú acort fixarán las horas y 'l preu del jornal, y estarán obligats a obehir las sévas decisions los fabricants y 'ls obrers de cada localitat.»

Ab aquesta institució salvadora s' estudian ab coneixement las condicions de cada industria: lo capital y 'l treball en bona armonía, en temps de crisis, saben sufrir plegats y en temps de prosperitat gosarne tots dos; l' un no s' imposa a l' altre, y sobre tot s' evita que en unas fabricas se treballi a un preu y en las demés a un altre, cosa que no permeterian los mateixos fabricants per evitar competencias ruinosas.

Aixís s' acaban los escanya-pobres que s' aprofitan de l' ocasió, y s' acaban las huelgas que son tant perjudicials pels fabricants com pels mateixos obrers.

Aixís la causa de la producció no sufreix perturbacions: lo treball y 'l capital viuhén agermanats; y 's forma aquella armonía tan necessaria perque

l' un y l' altre pugan recullir los fruyts dels seus esforsos.

Per xó l' obrer té de mirar sempre ab bons ulls als governs liberals.

o diputat centralista Sr. Gamazo, hauria de dirse Sr. Ramalazo. Al ménos va regalarne un de tant tremendo a n' en Romero Robledo, quan discutian lo presupuesto, que si lo que va dirli a n' ell m' ho diuhen a mí, perdo la gana.

Afortunadament per Espanya en Romero Robledo es un home molt fort, que si ab un mall l' hi trencan una llamborda a la boca del cor, ni ménos se 'n sent.

Una frase del discurs de 'n Gamazo: «Si aneu a Lóndres veuréu un gran número de gent sense treballar, y si preguntéu com se las componen per viure, us dirán: «Aquests ray, tenen un ofici, l' ofici de pobres.» Aquí també 'l ser amich del ministre de la Governació es un ofici.»

En Romero Robledo va dir que aquestas cosas no mereixian altre contestació que 'l silenci.

Y després de la sessió 's parlava de un desaffo: No va tenir lloch: los desaffos regularment s' acaban a la fonda. Aquest tal vegada s' acabarà a la taula del presupuesto.

Un' altre caricia a n' en Romero Robledo. Are parla 'l Sr. Vivar y diu:

«Jo puch dir al ministre de la Governació que may hi fet res més que cumplir ab lo mén deber; que no hi posat certs rétols pels carrers, ni he firmat a Cádiz manifestos contra 'ls Borbons.»

Contestació de 'n Romero Robledo: «Aixó ho sab tothom y tant se val explicarho com no.»

Pobre gall de Antequera ¡quin modo d' arrancarli las plomas!

Al veure 'ls treballs de la coalició, alguns amichs de 'n Cánovas fujen, y 'ls altres se disposan a ferho.

Aixó es l' amistat política entre la gent conservadora.

Son com las passas: quant mort lo gos, desfilan.

Estém en plé período de santaynas. Un plat sense molta barreja no es possible.

Los ministerials atacan per aquest motiu a la coalició de las oposicions dinásticas, sense veure qu' ells també portan una viga al ull. Ja veurán, passém revista:

Cánovas, president del Consell de Ministres: en temps de la revolució va ser candidat ministerial.

Romero Robledo, va firmar manifestos contra 'ls Borbons y va ser ministre de D. Amadeo.

Elduayen també va ser ministre de D. Amadeo.

Durán y Lira, va manifestarse partidari de l' unitat católica y enemich de la tolerancia consignada a la Constitució.

Cos Gayon, redactor de la Regeneració, periódich carlista.

Sanchez Bustillo, empleat revolucionari.

Y Bugallal, ex-unionista, ex-moderat y aficionat al centro parlamentari encare no fá dos anys.

Ja 'u veuhen: mirin allá hont vulgan y no hi trobarán un pam de net.

Lo Sr. Mañé y Flaquer cada dia més tétich. No sembla sino, perque ell está malalt, que també ho está tota l' humanitat.

Lo diumenje passat va trobar un remey per la pobre nació espanyola. Lo remey consisteix en omplir lo país de jesuitas y de mossos de la Escuadra.

Hi falta un detall: Molts jesuitas y molts mossos de la Escuadra y nombrar a n' en Mañé Conde de Espanya.

A Monforte dias endarrera va haberhi eleccions, molts pallissas, grans escándols y dos candidats que luitavan.

Lo més xocant es que tots dos van resultar elegits.

Nota: Tots dos eran conservadors.

La Política, periódich ministerial, ha dit que si queya en Cánovas s'alsarian los carlins.

A un poble de la provincia de Valladolid los Hombres van robar la porta de una casa.

En Duran y Bas ha fet un discurs demanant supressió de universitats y de provincias.

Y es molta veritat: lo govern necessita conservar a tots los que menjan, porque 'l deixin menjar a n' ell.

Una de las frasses que van pronunciarse més repetidament y ab més énfassis en la reunió de las oposicions dinásticas vá ser la de: «Tenim de salvar a la patria.»

Instintivament tots los reunits, al dir aixó 's tocavan la panxa.

En Sagasta vá parlar ab molt calor de que havian de salvarse las instituciones.

Un partidari de 'n Cánovas deya: «¡Are vejín, qui 'ho havia de dir qu' en Sagasta havia de posals 'hi un puntal!»

A la Seo de Urgell, segons se 'ns comunica, 'l bisbe, 'l arcaldé y demés individus del Ajuntament estan buscant firmas per tot lo bisbat demanant al govern que prohibeixi la circulació de la Campana de Gracia y dihent que aquesta ha sigut condemnada desde 'l púlpit.

La persecució contra 'l nostre periódich vá adquirint cert carácter odiós. Lo nostre corresponsal de aquell país que venia la Campana vá caure malalt de grávetat y 'l rector vá negarli 'ls sagraments, si avants no jurava que no vendria més la Campana.

Segons nos escrihuen de un poble de la provincia de Tarragona, la mare del rector, coneguda per la Vella Nofra, deya aquest dia que a la rectoria no podían menjar peix del bó porque no 's moria ningú.

A Bellver, prop de Balaguer, hi ha hagut una gran pelegrinació. A 'l ermita del Miracle un frare volia fer un sermó; pero la xerramenta dels pelegrins era tant ruidosa que no se 'l vá entendre de una paraula, y vá contentarse ab benehirlos.

Al passar per Manresa la pelegrinació de Manlléu, lo rector vá dir, que 'ls diaris eran lo corral d' aquell mónstruo (are no 's pensin en Cánovas), d' aquell mónstruo que 'n dihen opinió pública.

Los rectors de Figuerola de Meyá y de Fontllonga han excomunicat a la Campana. Gracias per 'l obsequi y Déu los hi donga molts missas de déu rals.

L' OU.

DIÁLECH RECULLIT EN LOS CLAUSTROS DE LA CATEDRAL.

—Home... tingui la bondat! No trepiji de aquest modo. —Ah! Es vritat que 'l incomodo; no me 'n havia adonat.

lo que hi veig jo, juraria que 'l tal ou se 'l miraria ab respecte.

—Miri, jo fa ja alguns anye quan 'l ou aquí balla y salta, ja se sab, no hi faig may falta.

—¿De debó? ¡Vaya uns afanyal! ¿Y perquè?—Vosté ho estranya!

—Perque aquest ou significa, ni més ni ménos, la Espanya.

—¿Si que 'm xoeal?—Ja venrà, la demostració es ben clara: miri com salta, ¿prepara?

—¿Com qu' es vuit de dins, es clál! —Donchs aquí la imatge toca de nostra patria esquilmada:

de tal modo 'l han vuydada que no 'tè tripa ni moca.

—Ja ho vaig entenent.—L' ou roda, saltant més flinx ó més fort y anant més dret ó més tort,

segons al raig 'l hi acomoda. En aquest volteja etern la imatge es més viva encara:

lo raig que vosté ven ara vé a representá 'l govern.

En certs cassos sol passar, segons la forsa que agafa, que 'l ou relisca, s' aixafa y ja no 's pot torná a alsar.

—¿Ho ha vist devegadas?—¡Prou! —Donchs aixó es quan ab sa manya lo govern xafa la Espanya,

es a dí, 'ns aixafa 'l ou. Supósis per un moment que 'l ou está ja trencat.

—¿Qué fa 'l raig? ¿está parat? —¡Cál! Salta tranquilament. Aixís també ha succehit ab la Espanya morta y pobra;

lo govern fa salts y cobra, com sempre, tant aixerit, y no mira 'l seu estat ni 'ls núvols que la rodejan:

los governants se passejan, pero 'l ou... está aixafat.

—¿Ho comensa a veure?—¡Massa! —¿Veu aquestas fiors dels alts? Son diaris ministerials que 's prenen la fam a guassa.

—¿Y tota aquesta munio de cireres pe 'ls costats? —Son los carcas indultats que adornan la situació.

Es un conjunt de treball; pero en cambi guayti, miri, busqui, inspeccioni, regiri, no hi falta ni un sol detall.

Crech que ja vosté no estranya lo que 'l hi estava dihent.

—No: confesso francament que aixó, en petit es la Espanya. Vosté aquí m' ha fet sabé una vritat oportuna:

jo en pago n' hi vull dir una millor que la de vosté.

—¿Respecte al ou?—Si senyó. L' hi asseguro porque ho se, que en tot aixó 'l any que vé hi haará una trasmutació.

—¿Quina?—Que ab lo temps que 's posa y ab lo trángul que ara 's mou, en conta de ballar 'l ou veurém ballá... un' altra cosa.

C. GUMÁ.

Sagunto s' ha aixecat una partida. Y 'l govern ja no pot echar mano per perseguirla del seu enemich Martinez Campos.

¿En qué se sembra en Serrano ab una comedia? —En que 'l representan. No 'n trobin estrany: en la reunió de las oposicions dinásticas van representarlo.

¡Ha sigut robada 'l Isla de Cuba! Are no s' alarmin: 'l Isla de Cuba es un magatzém de robas que hi ha a Madrid. Los lladres ó sigan los filibusteros, van entrarhi tant.

per la claveguera, emportanse'n set ó vuit mil duros.

Las columnas de la policia van perseguintlos activament. S' han perdut set ó vuit mil duros; pero 's conserva 'l integritat de la patria.

A la fatxada del Congrés als dos costats de 'l escalinata hi ha dos lleons de bronze. Are a las festas de Madrid un foraster se 'ls mirava ab molta atenció, y un altre 'l hi preguntava:

—¿Qu' es aquest edifici? Y 'l primer vá respóndreli: —¿Qué 't diré jo, pobre de mi. Déu ser una casa de fieras.

Dias endarrera 'l conde de Balmaseda vá donar una reunió y un periódich deya:

«Un dels assistents era 'l general Martinez Campos.»

Ja 'u venhen quina decadencia! de capitá general qu' era, are 'l fan assistent.

Y lo més trist y deplorable es que tal vegada será 'l assistent de 'n Sagasta.

—Bé; ¿aixó dels sagastins, centralistas y campistas es una coalició ó es una fusió?

—Ja veurás; segons per qui ho mira. per ells es una in-fusió d' opi que 'ls fa dormir y somiar las truitas del presupuesto; are pel país no es més que una con-fusió.

En Serrano no vá assistir a la reunió de las minorias. Lo diumenje, a 'l hora en que 's celebrava, 'l Duch de la Torre vá anarse 'n a Escamuela.

Diminutiu d' escanyar. Hi ha a Barcelona verdadera competencia entre las tintorerias.

Tots aquests establiments s' anuncian dihent qu' están montats a la moderna, que han fet grans adelantos, y qu' emplean maquinaria del últim sistema.

Y cap d' ells ha pensat en anunciar una cosa, per exemple: «Se tenyeixen sagastins, se tenyeixen centralistas.—Colors a gust del consumidor.»

Are es 'l hora de guanyar quartos, senyors tintorers.

Lo Sr. Fabié forma part de coalició constitucional-campista-centralista.

En Fabié es un apotecari. Ja 'u diu la copla Apotecari-brut panxa de granota, quan no té diners ía mala carota!

A Madrid, en vista del bon éxit que han tingut las corridas de caballs, tractan de fer corridas d' homes.

¿Volen veure gent com corra? Tirin un petardo.

En aquestas corridas, si 's permet saltar ja se qui guanyará 'l premi: lo fill de algun ministre que ab un salt desde alférez arriba a coronel.

Y algun parent de ministre que desde escuratinters lo fan subsecretari.

¡Qui sab! Potser al fer corridas de homes s' inspirarán ab los mateixos motius que han tingut per fer corridas de caballs: lo desitj de millorar la rassa... liberal conservadora.

Un periódich de 'n Cánovas ocupantse dels individuos de las oposicions dinásticas que acaban de aliarse 'ls hi diu «los fusehinats.»

Es a dir, los compara ab lo ví. Y un periódich de la oposició exclama: «Fá molt bé de compararnos ab lo ví. Potser 'l hi pujarém al cap.»

«Con Vd. y siempre con Vd.», vá exclamar en Martinez Campos tirantse als brassos de 'n Sagasta.

Una copla castellana diu: «Ni contigo ni sin tí tienen mis penas remedio; contigo porque me matas y sin tí porque me muero.»

Hi havia un matrimoni; la muller era católica y 'l marit israelita; van tenir un noy y 'l pare volia que seguis la seva religió, y la mare estava empenyada en batejarlo.

—No t'è un remey, Sr. Closa, pèls mèus ulls? No puch sufrirlos. Cregai que per podè obrirlos daria qualsevol cosa.
—Me vol creure Sr. Dou? Se casa ab qualsevol dona que siga jove y bufona y ella 'ls hi farà obrir prou.

V. T.

EXTREMS.

(ENTRETENIMENT DE MODA.)

- Per un perruquer.—Pentinar als parroquians ab la pinta de un joch de cartas.
- Per un vigilant de barri.—Voler obrir las portas del carrer ab claus de flauta.
- Per una modista.—Fer unas quantas camisas ab tela de moltó.
- Per un poruch.—Barrar las portas ab las barras de la séva boca.
- Per un ginete.—Domar un caball de pintor.
- Per una pentinadora.—Adornar un saló ab un tocador de guitarra.
- Per una banda de música.—Tocar una pessa de dos quartos.
- Per un sastre.—Tallar uns patrons de barco.
- Per un picador.—Contenir un toro ab una pica d'aygua beneyta.
- Per un xicot aficionat als grills.—Engaviar un grill de séva y esperar que canti.
- Per un solter.—Llogar un quarto de gallina.

Un senyor una mica més grás qu' en Fontrodona 's feya á l' Ensanxe una casa de tres portas.
—Perqué dimontri hi féu tres portas? preguntava un curiós á un mestre de casas.
—Jo l' hi diré, com que l' amo está molt grás, ab una no més no hi podria passar.

Una pobre dona deya:
—Lo meu home cada dia 'm dona una sumanta.
—Y ab quin motiu? l' hi preguntava una amiga.
—No me la dona pás ab cap motiu; me la dona ab una vara de freixa.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—Irregular.
2. ID. 2.—Pilota.
3. MUDANSA.—Lloch, foch, roch, soch.
4. SINONIMIA.—Morenas.
5. CONVERSA.—Teixido.
6. TRIANGUL DE PARAULAS.—Caball aball ball all u
7. TRENCA-CLOSCAS.—Qui calla otorga.
8. GEROGLÍFICH.—Qui té salut ho té tot.

Han endevinat todas las solucions los ciudatans E. C. y Fucionista; 7 F. G. Raspinyut; 6 Pere Tarambana; 5 N. M. R. y Pau dels Timbals; 4 Xurruca y Pastiser del Clot; 3 Nicodemus, Balart rich y Pau de l' Ombra; 2 Un admirador de la República francesa; y 1 no més Ter y Tresser, Miguel del Fay y Sicuterat.

XARADAS.

Quant la tres dos de Dordal ab s to un marxant qu' allí paraba una noya ab ell anava d' una hermosura total. Una falta l' enlletija, si es qu' una falta alló fos, y era que la quarta dos prima quarta un xich tenia.

PAU SALA.

II.

Prima dos tan tersa y quarta com la prima dos de tot per més que lo mon segueixis no s' en troba cap en loch.

TIJA XICH DE M. D. R.

ANAGRAMA.

Tot es proba de carinyo, tot fa mal si acás s' agafa; en tot s' hi ven y s' hi compra y total son unas plantas.

DOS PUNTS.

ACENTÍGRAFO.

Ab quin content dona tot á una noya l' seu amant, del tot dessota d' uns arbres mol apropet. de la mar.

PINTORESCH.

TRENCA-CAPS.

Cardona, Esparteria, Bondev, Tarascó, Rull, Giralt-Pellicé, Vertrallans, Cervantes, Carders, Brosolí.
Posar aquests noms en columna de modo que llegit diagonalment digan lo nom d' un carrer de Barcelona.
NOY DE SUCRE.

CONVERSA

—Ola! Cayo, has vist en Pep?
—Prou, avuy mateix l' hi vist.
—Qué t' ha dit?
—Que está molt bè.
—De que fá?
—De lo que hem dit entre 'ls dos.

JUANET.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Substituir los punts ab números que sumats vertical, horizontal y diagonalment donguin un total de 24.

TERESITA B.

GEROGLÍFICH.

II II
F
A N
M A I G

NOY DEL BOGATELL.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas 6 endevinallas dignas d' insertarse 'la ciudatans Pau Sala, Sicuterat, Pastisser del Clot, P. Serranera y Nyigni Nyogai.

Las demes que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tanpoch lo que 'ns envian los ciudatans F. G. Raspinyut, Gambetta, Mai espèrit, Pep, E. L., Pau Pere de la Creu, Campaner, Métris, N. Calitxu, Sambomba, Terrafeta y Nicolau de la Carbassa.

Ciudad Acuario: Publicarem algun extrém y l' geroqlifich. Suscriptor de Premiá de Mar: Ja varen parlarne á l' altre número.—J. V. y R.: dels rellotjes de sol no podém parlarne; en Canovas nos ho té prohibit.—P. L. R.: Aprofitarem un quento y arreglarém un epigrama.—Quatre fugitius: Mirarem de complaire, si es qu' entre 'ls papers trobem l' epigrama á que 's refereix.—M. Brunette: Hi anirà un extrém.—M. D. Sant Boy: Noticias del género de la séva no podém admétre la ab anónim: necessitém primer que tot una persona coneguda que 'n responga.—Pau Colom: Un' altre senmana 'ns n' ocuparem.—Pa y seva: Publicarem lo geroqlifich.—M. A. Fontllonga: Será necessari que la noticia que 'ns envia estiga expressada ab més claretat.—J. S. Balaguer: No hem pogut aprofitar més que un párrafo de la séva carta: L' espay nos falta.—A. S. Aleixar: Lo mateix l' hi dihem.—Fray Gerundi: La poesia está bé; pero es massa atrevida al final dats los temps que corren. Tinga en compte ademés que d' aquest assumpto ja 'ns n' hem ocupat.—Galcerán: De lo que 'ns diu no podém parlarne, per que no es de la indole del nostre periódich.—Dirigeixis á algun diari y potser logrará que se 'n ocupi.—P. Ventura Juliá: Publicarem una conversa.—Nap y blau: Publicarem alguna extrem.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23

LAS ABRASSADAS DE UN HOME SENSIBLE.

«Yo soy el brazo y Vd. la cabeza de la restauracion.»
(Maig 1879.)

—¡Ay que m' escanyas!
—¡Per burro!
(Desembre 1879)

«Con Vd. y siempre con Vd.»
(Maig de 1880.)

—¡Ay que m' ofego!
—Pósa 't carbassas.
(Un dia d' aquestos.)